

A painting of a rural scene. In the foreground, there is a red wooden shed with a white door and a small window. To the right, a larger orange-brown house with a chimney and a window is visible. The background is filled with green trees and a blue sky. The text is overlaid on the painting.

PAAVO HAROLA

**ONNELLINEN
MAAILMANLOPPU**

Onnellinen maailmanloppu

Paavo Harola

**Onnellinen
maailmanloppu**

Romaani

© Harola, Paavo

Kansikuva: Paavo Harola ”Lopun alkua”

Kannen suunnittelu ja toteutus, Paavo Harola

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-054-9

Sairaalan huoneen vastapäinen seinä alkoi jo kyllästyttää. Sama tahra, sama vanha ruuvinreikä joka oli jäänyt, kun jokin laite oli poistettu, se sama silmien edessä kuukaudesta toiseen. Olin suunnitellut paikata sen hammastahnalla, mutta se oli aina unohtunut. Kysyin taas kerran hoitajalta, mikä minua vaivasi ja taas kerran jo vastauksen ensimmäisestä lauseesta muistin sen. Olin ollut moottoritiellä pienessä viidenkymmenen auton ketjukolarissa keskimmäisenä. Kaikki meni uusiksi, myös suurin osa muistista. En itse tienänyt muistamattomuuttani, mutta testeistä lääkärit päättelivät että jotain puuttuu. Televisio oli vähän sivummalla. Siitä ei ollut mitään haittaa. Kukaan ei nykyään katsellut televisiota, ainakaan vanhemmat ihmiset. Ei tullut koripallopelein katselusta mitään, kun kuva-ruudun peitti lähes koko ajan ainakin neljänneksen alalta jokin mainos: Terveysruokaa, jalkatukia, hajusteita, ruokaa kotiin tuotuna, jaa Amerikasta Suomeen puolessa tunnissa? Tilaa puhelinsoveluksella!

Televisiomainonta oli ohittanut itsensä. Mitäpä väliä.

Olin kuulemma toipunut hyvin. Hoitajan mukaan oli vikaa enää vähän korvien välissä ja sekin saataisiin lähiviikkoina kuntoon. Kipuja ei ollut. Tekivät nykyisin tosi hyviä kipulääkkeitä. Luulit olevasi etelämeren saarella aurinkoa ottamassa, vaikka lääkäri sahasi sääriluuhusi sopivaa sinkkausta, että loppuraaja pysyisi paikoillaan ja tämä ilman nukutusta.

Nyt alkoi kyllä nukuttaa. Käytävällä kulki kiireiset askeleet vasemmalta oikealle ja kohta takaisin. Huonetoverini, vanha mies nukkui, mutta ei kuorsannut.

Olin ottanut tavakseni istuskella taloni edessä olevan ikivanhan männyn juurella. Siinä tarkeni istua kaikkina vuodenaikoina, kun vain puki kunnolla päällensä. Eivät talvetkaan olleet kovin kylmiä. Joskus oli kuulemma ollut. Joku vanha ihminen muisti lapsuudestaan jopa kolmenkymmenenviiden asteen pakkasia ja luntakin oli ollut. Kyllä nytkin oli lunta lähes joka talvi ja parikin viikkoa todella kovia pakkasia, mutta kevät tuli aikaisin. Lunta satoi joulukuussa muutaman sentin tai puolitoista metriä, tai ei satanut, mutta tuulen kanssa saattoi kertyä johonkin rakennuksen nurkalle. Sitten se taas suli koska sattui ja nostatti vesiä järvissä. Sai se niin mennä, ei se minua haitannut.

Minä olin joutilas työtön, muistaakseni vähän päälle nelikymppinen ja muuten terve paitsi jotakin kolotuksia luissa ja nivelissä. En tiennyt mikä niitä aiheutti. Luultavasti niitä aiheutti se sama konjakki joka puolestaan helpotti oloa. Oikea konjakki oli liian kallista, mutta ruokakaupasta sai synteettistä konjakkia, joka ei maksanut juuri mitään. Olisin maksanut enemmänkin, jos se olisi ollut paremman makuista. Kielen päälle jäävä bensiinin maku ei tuntunut mukavalta.

Koska olin joutilas, otin myös tavakseni kirjoittaa muistiin päivien tapahtumia. Oli mukava kirjoittaa lyijykynällä ruutupaperille isohkoon vihkoon. Välillä unohdin senkin ja sitten jälkikäteen yritin täydentää juttujani.

Istuin männyn juurella muovisessa puutarhatuolissa jossa oli käsinajat. Luin siinä paljon. Kirjastossani oli hyviä kirjoja, jopa vuosikymmeniä vanhoja kirjoja. Lukemista riitti, koska en muistanut koska olin jonkin kirjan lukenut. Muistin kyllä vuoden, kahden ja jopa kolmen vuoden takaiset kirjat ulkonäöltä, mutta sisällöstä ei ollut hajua kuin joissakin kohdissa. Mietinkin joskus, että jos minulla olisi parempi muisti, pieni kirjastoni loppuisi heti kesken.

Maisema ei ollut häävi. Ei maisemia ollut juuri missään nähtävissä. Eivät ne kiellettyjä olleet, mutta hallitus oli määrännyt, että rantavainioiden alapäähän piti jättää suojavyöhyke, jonka kasvillisuutta ei saanut poistaa. Tällä haluttiin estää väkilannoitteiden aiheuttama vesistöjen rehevöityminen. Tällä estettiin tehokkaasti myös järvimaisemien näkyminen. Ajatus käveli tosin osittain itsensä yli. Mitäpä minä entinen IT-nörtti näistä ymmärsin, mutta melko yksinkertainen seuraamus suojavyöhykkeistä oli. Ruoho ja paju-puskat kasvoivat tavattomasti pellolta valuneiden väkilannoitteiden avulla. Kun lehdet ja ruoho joka vuosi kuolivat ja alkoivat mädäntyä, se synnytti hiilidioksidia ja aikanaan valutti saman ravinteen jonka se oli kasvuunsa käyttänyt, - valutti sen sinne ihanan puhtaan järveen. Ei maailmaa yksinkertaisilla ajatuksilla pelasteta, tuskin monimutkaisillakaan. Niinpä pienemmät järvet eivät näkyneet monessakaan paikassa.

Toisaalta en tiedä olenko IT-nörtti. Aika oudoilta kaikki värkät tuntuvat. Osaan toki käyttää puhelintani. Todellisuudessa en tiedä edes, mitä sana nörtti tarkoittaa. Muistan vain lukeneeni jostain sellaisen sanan, kun kysymys oli ehkä tietotekniikasta.

Silloin luulin, ettei minun muistissani kai mitään vikaa ollut., Kuvittelin sen olevan vain hyvin valikoiva. En muistanut lukemaani. Tuo vaiva ei ollut kovinkaan harvinainen. Sama vaiva oli syntynyt suurimmalle osalle ihmisistä. Lukemaansa ei tarvinnut muistaa. Sen voi aina lukea uudelleen mukana kulkevasta älypuhelimesta. Koulussa ei vaadittu luetun muistamista. Vaadittiin vain luetun uudelleen löytäminen tietokeelta tai puhelimesta. Tärkeät asiat oli syytä puhua itselleen ääneen. Se auttoi muistamista. Minulla oli tapana kirjoitella asioita sinikantiseen ruutuvihkkoon. Täydentelin sitten kirjoituksiani myöhemmin, kun taas tuli jotain mieleeni. Ai niin, tämän taisin kertoa jo aikaisemmin.

Tuo muistijuttu sekoitti elämääni paljonkin tulevina vuosina.

Ei se uudelleen lukeminenkaan helppoa ollut. Joskus saattoi mennä puoli tuntia, ennen kuin löysi uudelleen juuri eilen lukemansa tiedoston. Samalla hakusanalla oli aina tuhansittain tiedostoja. Toki tiedoston voi merkitä omalla merkkillään, jotta se löytyisi helpommin. Operaattorit tosin myivät merkkisi heti mainostajille ja jo

seuraavana päivänä mainostajan tuotteet oli merkitty, kuin olisit ne itse merkinnyt. Operaattorit myivät myös pakkosyötettyjä mainoksia, jolloin kesken kaiken ruutusi täyttyi jostain ihmeaineen mainoksesta. Nauti vain 20 grammaa päivässä erikoisvärjäyskapseleita, niin hiuksesi värjäytyvät vihreiksi. Ei vaikuta kulma- eikä häpykarvoihin.

Jokin instanssi puuttui pakkomainontaan jo minun ollessani työelämässä ja se saatiinkin aina välillä aisoihin. Näin ainakin olin muistavinani.

Vihreät hiukset eivät tulleet kovin suosituiksi. Lämpimillä sävyillä pääsi paremmin naimisiin. Sillä oli taas merkitystä sen tähden, että vain toiselle puolisoista hallitus yritti taata työpaikan. Eihän sekään onnistunut, mutta toiselle ei edes yritetty, eikä annettu. Yksineläjästä vain joka kolmas sai olla töissä ja ansaita mitä työnantaja maksoi. Muut saivat henkirahaa jolla selvisi jos hankki halvinta ruokaa ja asui halvimmassa murjussa.

Minä asuin leveästi, koska minulla oli oma talo. Kadun ja tien varret olivat täynnä pieniä taloja. Osa oli tyhjillään ja osassa saattoi olla paljonkin vaihtuvuutta. Tämä pienten halpojen talojen sikiäminen tapahtui neljäkymmentä vuotta sitten.

Aiemmin ihmisiä yritettiin Suomessakin asuttaa suuriin kaupunkkeihin ja korkeisiin, vieri viereen rakennettuihin taloihin. Niissä ongelmat kasvoivat irrallisuuden, nuorison ja pakolaisten sopeutumattomuuden takia niin, että monet halusivat kaupungeista pois.

Hallitus yritti estää maaseuturakentamista vetoamalla kalliisiin rakennuskustannuksiin, energian tuhlaamiseen, hankalaan vesi-, viemäri- ja sähkörakentamiseen ja taisi syynä olla sekin, että kohta ei enää kaikille herroille tahtonut riittää kyllin hienoja talonpaikkoja.

Silloin pari suurta puoluetta varmisti hallituspaikkansa lupaamalla yhteisessä hallitusohjelmassaan kaikille halukkaille oikeuden rakentaa maaseudulle, kunhan rakentaa kotimaisella työvoimalla kotimaisista raaka-aineista. Lisäksi talon tuli olla kyllin pieni. Turhia neliöitä ei saanut lämmittää eikä valaista. Tätä seikkaa luvattiin jopa valvoa tarkasti. Ja eläköön, joka niemeen, notkoon ja saarel-

maan, kuten kuulemma jossain ikivanhassa laulussa tai runossa sanottiin, - nousi pieni talo, kaksi huonetta ja keittiöalkovi.

Yksi yhteiskäyttösauna sallittiin aina neljää taloa kohti. Saunapäätökselläkin saavutettiin varmaan kymmeniätuhansia ääniä. Toinen vaihtoehto oli, että saunat olisi kielletty kokonaan. Saavutettiin sillä myös huomattavaa parannusta kotimarkkinoihin ja rakennusmiehille töitä. Suomalaiset haluavat tietysti sauna. Puukiukaat tosin kiellettiin ja muukin puulämmitys. Yksi tulisija piti kuitenkin joka talossa olla jatkuvasti kiusaavien sähkökatkosten takia. Sähkökatkoja tuli valtavasta kulutuksesta johtuen, - milloin kärähti muuntaja, milloin koko voimala pokshti. Sähköautoihin tarvittiin valtavasti sähköä. Suurin sähköhäiriöiden syy oli kuitenkin maahan upotetut sähkökaapelit. Joitakin vuosikymmeniä sitten vakuuteltiin, että sähkönsiirto on nyt täysin ongelmaton. Ei haittaa tuulet eikä lumipyryt. Ei haitannut niin, mutta haittasi se, että aikoinaan maahan oli kaivettu halvinta kiinalaista ja myöhemmin intialaista kaapelia. Ensinnäkin kaapelit olivat nykykulutukselle liian ohuita. Sen lisäksi eristeet eivät enää pitäneet vettä ja oikosuluista ja syöpymisestä johtuvat katkot eivät tarvinneet tapahtuakseen tuulta eikä pyryä.

Oikeasti se pienten talojen rakentaminen nosti huomattavasti kotimarkkinoiden vilkkautta. Rakentajilla ja rakennustarvikkeiden valmistajilla riitti töitä ja myytiin niitä pieniä taloja ulkomaillekin. Kaikki hyötyivät. No, nekin eväät on jo taas syöty. Pitäisi keksiä jokin uusi juttu.

Pakko kai se on tunnustaa, ettei minulla oikeasti omaa taloa ole. Teeskentelen asuvani omassa talossa. Paikka vaikutti ennestään tutulta, aivan kuin olisin joskus siellä käynyt. Olisinko käynyt nais- tai työasioissa, sitä en muistanut. Maisema oli varmaan vähän muuttunut. Päätin kerran poiketa.

Talo on tosi vanha. Se on rakennettu varmaan 130 vuotta sitten. Se näytti kuitenkin ehjältä. Voi olla että siinä on asuttu hiljattain. Ei se missään hyvässä kunnossa ollut, mutta korjailin ja kohentelin sitä sitten vähitellen. Paikkakunnalle tullessani talon pihamaa oli hoitamaton, valtavat vaahtera- ja pajupuskikot levisivät pihan laidoilla ja synkkä metsä aluskasvillisuuksineen ympäröi koko taloa.

Selkeä polun paikka näkyi kuitenkin ulkorakennukselle päin. Sitä oli varmaan raivattu joitakin vuosia sitten, vaikkakin nyt karhunputket, koiranputkiryteikkö ja pitkät ohdakkeet haittasivat kulkua.

Jokin pihamaja oli sortunut, eikä siitä saisi enää mitään. Sauna oli myös pudonnut perustuksiltaan ja kallistunut kymmeniä senttejä, eikä kattokaan näyttänyt pitävältä. Sen katolla oli muutamia vanhoja ruosteisia peltilevyjä.

Talon yhdeltä nurkalta alkoi naapurin viljapelto, joten täysin metsässä se ei ollut. Viljelijä oli satunnaisesti käyttänyt pihatietä kulkuväylänään ja pihaan pääsi autolla.

Ulkorakennus, luultavasti entinen navetta oli sortunut lähes käytökelvottomaksi. Tuuli oli vienyt suurimman osan sen kattopelleistä. Jaa tosiaan, tästähän ne saunan irralliset kattopellit olivatkin kotoisin. Sadevesi oli mädättänyt rakenteet, mutta toisessa päädyssä oli vähän kattoa ja sen alla olikin polttopuita säilynyt hyvässä kunnossa.

Ensimmäisellä käynnilläni en viipynyt kovin kauan. Varmistin vain ettei talossa asunut ketään. Kävin paikalla viikkojen ajan aina satunnaisesti ja annoin mahdollisten katselijoiden saada käsityksen, että se oli minun hallinnassani. Onneksi kukaan ei tullut mitään kyselemään.

Talon hankinta omaksi käynnistyi vähitellen. Se perustui siihen, että minä tunsin hämärästi, tai kuvittelin tuntevani muutamia naapureita ja niinpä joku naapurikin tuntui muistavan minut. Naapurit vaihtuivat usein, eikä kukaan muistanut varmasti nähneensä minun näköistäni miestä. Esittäydyin vain etunimelläni. Mitä se kenellekään kuului, kuka minä olin. Kaikkein vähiten asia kiinnosti viranomaisia. Jos elit siivosti, et joutunut poliisin kanssa tekemisiin. Jos teit rikoksen sinut pidätettiin ihonväristä riippumatta. Seuraavana päivänä sait tuomion, esimerkiksi vuoden vankeutta, josta et voinut valittaa. Ei missään sanottu, että Heikki Heinonen tai Ville Vallaton oli tuomittu. Tuomiohan oli henkilökohtainen, se kärsittiin, eikä mihinkään jäänyt ainakaan sivullisten löydettäväksi mitään merkintää. Se oli kätevää jopa rikollisten mielestä.

Niin, tutkin tietoverkon kautta talon omistustietoja. Omistajan nimi vaikutti tutulta, mutta nykyistä olinpaikkaa ei ollut tiedossa. Minua

vähän jännitti, koska asianomainen tulee ovelle ihmettelemään. Pääsin muutaman kerran henkilötietorekisteriin käsiksi, mutta en yrittänytkään tehdä mitään muutoksia. Annoin ajan kulua.

Maatalous toimi aika mukavasti. Suuret viljelijät hallitsivat kaikkia viljeltäviä maita vuokrauksen ja osin oman omistuksen kautta ja he työllistivät maaseudun väkeä sen verran kuin nyt teollistuneessa viljelyssä tarvittiin. Ei asia muutenkaan voinut olla. Viljely oli muutenkin pakollista. Peltoa ei saanut jättää joutilaaksi. Siitä viljasta jota ei syöty, tai syötetty kotieläimille, tehtiin moottoripolttoaineita, koska maapallon öljyvarannot olivat loppumassa. Pienille kasvimaille oli tilaa jokaisen pikkutalon tontilla.

Nämä tontit olivat pääkadun, eli entisen maantien varrella. Niihin ei tuhlaantunut paljonkaan hyvää viljelymaata. Suuri osa kallioisistakin alueista, joissa ei metsää ollut, oli myös rakennettu täyteen. Pieniä kerrostaloja oli siellä täällä.

Kymmeniä vuosia sitten olisi ollut ylimääräistä maata vaikka kennelle jakaa. Viljely ei ollut heikon kysynnän vuoksi kannattavaa, karjaa ei voinut kasvattaa taloudellisesti, koska ulkomailta sai halvemmalla. Heinittyneitä ja puskittuneita maita oli silloin joka puolella, mutta nyt kaikki ylimääräinen maa oli käytetty metsänviljelyyn. Teiden varret olivat pientareita myöten istutettu männylle tai koivulle. Toivottiin jopa, että talon tonteilla ei kasvatettaisi koriste-puita, vaan hyötypuita. Sen tähden tontit olivat pimeitä ja monet olivatkin tyytyväisiä tienvarsitontteihinsa, koska ne olivat valoisaampia. Kuusi ei oikein menestynyt. Se oli kuuleman mukaan ennen ollut yksi valtapuista Suomessa, mutta nyt sen asemaa hättäsivät monet kasvitaudit ja hyönteiset. Toki komeita kuusikoitakin vielä löytyi.

Sanomalehtiä ei ilmestynyt, eikä kirjepostikaan kulkenut. Joskus joku julkaisi yksityistä pientä sanomalehteä. Siitä sai lukea lähialueen uutisia. Tekijä kävi kyselemässä yrittäjiltä mainoksia, joilla hän kustansi kopioinnin. Levikki saattoi olla vaikkapa sata kappaletta ja jakelu tapahtui ovelta ovelle. Kaikki viranomaisasiat hoidettiin verkossa, samoin mainonta. Joku pikkupoika saattoi juoksuttaa yksittäisen mainoslehtisen. Se oli useimmiten paikallisen yrittäjän ilmoi-

tus uudesta tuotteesta tai palvelusta. Miten olisit muuten hänen tuotteestaan saanut tiedon, et mitenkään. Ei verkko ollut hallinnassa kenelläkään. Jaa, että eikös joitakin verkonvalvojia ollut olemassa. Miten niin muka, hänellehän maksettiin siitä, että asiat menivät niin kuin menivät. Oletteko koskaan kuullut korruptiosta ja lahjonnasta?

En jaksanut olla enää kiinnostunut. Minulle riitti, että onnistuin hakkeroimaan henkilörekisteriä ja kiinteistöhallintoviranomaisten juttuja. Vajaan vuoden kuluttua omistin talon ja tontin jopa niin, että en enää pelännyt mahdollista edellisen omistajan käyntiä. Olin voinut väittää hänet huijariksi.

Joskus tuli seurattua uutisia älypuhelimesta. Niiden todenperäisyydestä ei tosin ollut mitään varmuutta. Eräs uutinen kiinnitti huomiota. Afrikassa oli kuollut valtavia määriä ihmisiä keskinäisissä yhteenotoissa. Viranomaiset vakuuttivat, ettei kysymyksessä ollut tällä kertaa poliittiset tai uskonnolliset riidat. Ihmiset olivat vain yksinkertaisesti käyneet toistensa kimppuun. Myös vahingoittumattomia ihmisiä oli löytynyt kuolleena. Poliisi ja lääkärit tutkivat asiaa.

Seuraava uutinen samasta aiheesta tuli parin viikon päästä, myös Afrikasta. Taistelun tuloksena oli satoja kuolleita. Sen jälkeen uutisia tuli päivittäin sieltä täältä. Välillä tapahtuma oli pienessä kylässä, välillä suuressa kaupungissa, lentokoneessa tai laivassa. Monet olivat huolestuneita, mutta kaikki eivät vielä olleet kuulleetkaan koko jutusta.

Sitten tapahtui, että helsinkiläisessä ravintolassa mies hyökkäsi tarjoilijoiden kimppuun ja ehti mukiloida vartijankin, ennen kuin hänet taltutettiin. No mitäpä tuosta, kerrankos huonosta ruoasta hermostunut asiakas vähän riehaantuu. Minun silmäni pisti uutisen lopun maininta, että riehuja kuoli putkaan muutaman tunnin kuluttua pidätyksestä. Hänestä ei löytynyt väkivallan merkkejä.

Mielenkiintoinen juttu. Tulin merkinneeksi puhelimeni sovelluksella uutisen siten, että jos sama uutistoimisto kertoo samasta tai samanlaisesta asiasta, puhelimeni muistuttaa siitä. Uutisia tulikin lähipäivinä useita eri puolilta Suomea.

Istuin puutarhatuolissani männyn juurella ja luin jo toiseen kertaan samana vuonna kirjaa Tarzanista, apinoiden kuninkaasta. Se oli jännittävää luettavaa. Ajatella, että joku voi olla niin taitava, että puhuu apinoille ja ymmärtää niitä. Että luin kirjaa toista kertaa, ilmeni siitä, että olin alkanut merkitä kynällä kirjan sisäkanteen päivämäärän koska olin saanut sen luettua. Viimeisenä kannessa luki 27.1.2079. Lisäkommenttina olin kirjoittanut: Mukavaa talvea, ei yhtään lunta.

Nyt oli menossa alkukesä, 5. toukokuuta ja puhelimeni lämpömittarin mukaan lämpötila oli suunnilleen sama kuin silloin tammi-kuussakin, + 4 astetta. Kirja oli 1900-luvun puolivälissä painettu. Sen paperi oli kellastunutta ja lehtien reunat kuin hampailla nakerretut, mutta suurin osa oli luettavissa. Kirjan alkupuolella oli harmittavasti kymmenkunta sivua liimaantunut niin, ettei niitä saanut erilleen.

Jälleen tapahtui se, mitä olin vähän jännittyneenä odottanut. Puhelimen uutishälytys sanoi taas kerran bling. Avasin uutiset. Siellä kerrottiin, että eräs tutkija arveli löytäneensä lääketieteellisen syyn päällekkarkauksiin. Muutamien tarkistusten jälkeen hän kertoisi asiasta seuraavana aamuna klo 8.00 suorassa uutislähetyksessä. Lisäksi uutisoitiin, että Helsinki on kaaoksessa ja lähes kaikki muutkin kaupungit ovat sekaisin, eikä rauha ole säilynyt maaseudullakaan. Ihmiset tappavat toisiaan. Aamulla on pakko katsoa uutiset.

Nukuin levottoman yön ja heräsin keittämään aamukahvini jo puoli seitsemältä.

Uutisissa ja muissakin keskusteluissa oli ympäri maailman jo vaikiintunut tapa kertoa tappajaihmisestä, kun oli kysymyksessä henkilö joka kävi syyttömän kimppuun väkivaltaisesti.

Avasin tietokoneeni tulevaa uutislähetystä varten ja odotellessani katsoin, miltä näyttävät tulokset hakusanalla ”tappajaihminen”. Heti ruutu tulvahti täyteen juttuja maailmalta, varmaan tuhansia otsikoita. Suomenkielelläkin aiheesta tuli otsikoita useita satoja. En ryhtynyt niitä lukemaan, vaan kävin haukkaamassa ulkona raitista ilmaa.

Aamun lähetyksessä uutistenlukija kertoi, että luvattu tutkijan haastattelu on peruuntunut. Aamulla haastatteluun saapunut asian-

tuntija oli saanut kuolettavan iskun mukana tulleet tutkijassistenttiltaan. Lyömäaseena oli ollut spriipullo joka rikkoutui. Assistentti pääsi pakenemaan ja harhailee nyt kaupungilla. Hänet saattaa tunnistaa voimakkaasta spriin hajusta ja hän saattaa olla vaarallinen ympäristölleen.

Sitten uutislähetys muutaman pätkimisen jälkeen katkesi. Yhteys ei tullut takaisin. Istuin parikymmentä minuuttia ajatellen sekavin tuntein tapahtunutta. Sitten katselin vielä kansainvälisiä uutisia. Niissäkään ei mainittu juuri muuta kuin tappajaihmissen hyökkäyksiä. Katsoin vielä äskeistä uutislähetystä. Se heräsi hetkeksi eloon. Kuvassa ei näkynyt mitään muuta kuin kallellaan oleva kuva ikkunalaudalta, jossa oli kaatunut kukkapurkki. Ääni kertoi vähän kauempaa, että assistentti oli löydetty kuolleena. Ei ulkoisia väkivallan merkkejä. Emme valitettavasti voi jatkaa uutis ... Kuva pimeni aivan kuin töpseli olisi vedetty seinästä.

Koin melkoisia mielenmyllerryksiä. Järkytys toi mieleeni ensimmäisen kerran välähdyksenomaisia muistoja suuresta liikenneonnettomuudesta. Olinko ollut sellaisessa mukana? No en ainakaan vähään aikaan. Olinhan asunut tässä muka omistamassani talossa-kin jo kolme vuotta, vai oliko se kaksi.

Seuraavan yön nukuin kuin tukki. Aamulla en muistanut olinko nähnyt unta. Muistin kyllä edellisen päivän uutiset. Tässä nyt olin männyn juurella kahvia hörppimässä. Minulla ei ollut mitään hätää, mutta missä meni maailma. Halusin käpertyä omaan mukavaan olooni. Pelkäsin oikeasti mitä on tulossa. En halunnut pariin päivään katsoa uutisia, mutta en uskaltanut olla katsomattakaan.

Valtamerilaiva oli ajanut täyttä vauhtia laituriiin ja kaatunut. Useita matkustajalentokoneita oli kadonnut. Näistä kertoivat yksityiset ihmiset, koska julkisten paikkojen, varsinkin juuri matkustamiseen liittyvien paikkojen henkilökunta oli kuollut, tai hävinnyt jonnekin. Etsintäpartioita ei voinut lähettää, kun viranomaisia ei tuntunut olevan missään.

Ryöstely oli riistäytynyt käsistä. Tosin ryöstäjä useimmiten löytyi saaliinsa kanssa mukiloituna tai muuten kuolleena.

Tässäkö tämä nyt oli. Tuleeko lopullinen lähtö huomenna vai ensi viikolla ja onko se kivulias. Yöllä taas vaihteeksi ei tullut uni.

Seuraavana päivänä toteutin yöllisen suunnitelmani. Hain ulkovarastosta vanhaa ketjua, löysin romulaatikosta munalukon ja avaimen. Värkkäilin ketjun kiinni portaan kaiteeseen ja tein siihen valmiin silmukan jonka sain pujotettua ja tarvittaessa kiristettyä munalukolla kaulaani. Varasin rapulle säilykelihapurkin ja pullollisen vettä. Jos tappamisen himo valtaisi mieleni, toivoisin että ehtisin lukita itseni portaaseen.

Ei tarvitsisi mennä viimeiselle tuomiolle naapurin murha kontolleen. Säilyke ja vesi olivat siltä varalta, että tauti menisikin pian ohi. Sitten ajatukseni alkoi tuntua lapselliselta. Miksi lukitsisin itseni portaaseen jos halusin käydä jonkun kimppuun. Jätin ketjun lukkoineen kuitenkin paikoilleen.

Ulkopuolista vaaraa vastaan varauduin siirtämällä tuolini paremmalle katselupaikalle, josta näkyi hyvin pihatien risteykseen. Istuisin päivät vahdissa ja olisin valmiina pakenemaan metsään jos joku tulisi. Olin varannut evästä pieneen reppuun, joka roikkui ulkona pihapuun oksassa.

Autojen virta pääkadulla oli harventunut. Päivän mittaan meni kolme, neljä autoa, kun muulloin liikenne oli ollut lähes jatkuvaa. Minulla ei ollut mitään hätää, jos ei jäytävää pelkoa oteta huomioon. Minulla oli ruokaa varastossa ja vettä kaivossa. Vesi ei ollut hyvän makuista, mutta ei se minua sairastuttanut. Kaapistani löytyi viinejä. Viinien huono puoli oli, että ne oli pakattu pahvisiin ja muovisiin astioihin. Pahvitötsää ei voinut viedä kellariin. Se pehmeni muutamassa viikossa ja viinin maku alkoi muuttua. Muovipullot olivat aika hyviä. Joskus ostin myös kalliita lasipulloihin pullotettuja viinejä ja ajattelin, että nautin niitä sitten, kun en enää muuhun aktiviteettiin pysty.

Matkustajalentokoneita lensi tavallisesti tähyystyspaikkani yli sekä itä- länsisuunnassa, että pohjois-eteläsuunnassa. Eihän niitä useinkaan silmä erottanut, mutta taivaalle jäävä vana paljasti ne. Vanat olivat vähentyneet jyrkästi, ja päivän mittaan niitä ei enää näkynyt kuin pari. Tuo ”enää näkynyt” tuli juuri tuossa muodossa mieleeni. Minulle oli muodostunut vaikutelma, että menossa oli

jonkinlainen maailmanloppu. Sen tähden tulin ajatelleeksi monesta asiasta, että sitä ei ole enää, tai sitä ei ehkä ole enää.

Eniten oli juuri lentoliikenne lisääntynyt viimeisen kymmenen vuoden aikana. En tiennyt tuota asiaa, mutta luin sen sattumalta jostakin. Jokin suuri Itä-Euroopan maa oli kehittänyt erinomaisen polttoainelisan, joka säästi kuulemma valtavia summia matkustajaliikenteessä. Aine oli maailmanlaajuisesti käytössä. Jostain syystä tulin hetken miettineeksi, onko tuo taivaalla näkyvä vana tosiaankin pelkkää vesihöyryä vai ...

En tavallisesti ostanut pilaantuvia elintarvikkeita, kuten maitotuotteita, yhtään varastooni. Se oli varmaankin nuukuutta. Jos ostin lihaa, käytin sen samana päivänä. Siksi sellaiset ruokatarpeet lopuivatkin heti. Erilaisia ryynejä, jauhoja, sokeria ja suolaa oli varattuna kuivaan paikkaan kaapin ylähyllylle. Jääkaapissa oli levitteitä leivän päälle, juustoa ja paistoöljyä.

Pakastimessa oli marjoja ja hedelmäsoseita ja jopa jäätelöä. Pärjäisin tarpeen vaatiessa viikkokaupalla. Nyt olin tyytyväinen, että olin nostonut kalanpyydykseni rannalle viime käynnilläni. Syy silloin oli, että olin aikonut lähteä pienelle kesäloma-ajelulle. Järkyttävät uutiset saivat kesäloman mielestäni pois. Nyt en uskaltaisi lähteä kauppaan, enkä järvellekään. Oli parempi piileskellä. Kahviini oli vähän vähissä, mutta jos elämä loppuu, niin se loppuu muuhun kuin kahvin puutteeseen..

Yöt kuluivat levottomasti eri vaihtoehtoja miettien, mutta päivällä en kuitenkaan saanut mahdollisia, omasta mielestäni hyviäkään ideoita toteutettua. Halusin varmistaa, ettei kukaan päässyt yllättäen kimppuuni. Sellainen vaara tuntui olevan, tai sellaisen käsityksen olin saanut, kun olin tuntikausia lukenut eri nettikirjoituksia ja uutisia. Panin merkille, että yhä harvemmat sivut avautuivat, tai ne eivät enää päivittyneet. Kauppojen sivuilla ei ollut enää päivittäistarjouksia. Yritin kuvitella, millaista ulkomaailmassa nyt oli.

Oma taloni oli noin viidenkymmenen metrin päässä pääkadusta, entisestä maantiestä. Pihastani katsottuna oikealla oli naapuri myös viidenkymmenen metrin päässä osin metsän ja osin viljapeltokais-taleen takana. Vasemmalla oli toinen naapuri sakean metsikön ta-

**Kesken rauhallisen elämänmenon ihmiset
alkavat käydä väkivaltaisiksi toisiaan kohtaan.
Se koskee heitäkin, jotka ovat selvinneet terveinä.
Vai ovatko he terveitä?
Onko reipas maaseutuelämä ainoa pelastus?**

9 789515 680549